

(Сега си идатъ отъ разходка).
Царицата е най-спокойна,
Слѣдъ тѣхъ е свита многобройна
Съ орѣжие въ злато ковано;
Мухитѣ тѣй си пакъ брѣмчатъ,
Изъ двора стражи будни бдятъ
И кучета до порти лаятъ;
Въ готварницата ври обѣдътъ,
Коне сѣното си доядатъ,
Готвачътъ огъня си духа,
А огънятъ пращи, гори,
Коминътъ пакъ си вечъ дими. . .
И всичко както е било,
А новото е тукъ едно:
За царскій синъ е рѣчь сега,
За царьовата щерка днесъ
Годежъ направи той съсъ честьъ:
Взема я първомъ за рѣжа,
Честити двама — тя и той
Отиватъ въ бащиний покой.
„Така да бжде!“ — въ часъ рѣши
Добриятъ царъ и не сгрѣши, —
„Живѣйте въ миръ и веселби!“...

.....
.....
Какво остава да разкажа?
На васъ е врѣме да кажа:
То бѣ чудесна свадба, пиръ,*)
И азъ бѣхъ каненъ на обѣдъ —
До днесъ не помня по-богатъ,
И вино доста тамъ пийнахъ,
Но по мустаци се отече,
Въ уста ми капка се не втече.

Прѣвелъ: *Цв. Парашневозъ.*

*) Богатъ обѣдъ съ голѣма веселба.